

Istennel teljes élet

Textus: Ef 3,14-21

Lectio: Zsolt 27,1.7-14

Sosem hagyták el olyan nagy számban az egyházat Nyugaton, mint a mostani időkben. (Sokat szomorkodunk e jelenség láttán. Emberek százezrei fordítanak hátat a keresztyén vallásnak, hitnek, Bibliának, Istennek (?)...). Nem akarnak többé résztvevői lenni a hagyományos istentiszteleteknek. Ám tévedés lenne részünkről azt az elhamarkodott következtést levonni mindebből, hogy az embereket többé nem érdeklik a lelki dolgok. Nem, ennek éppen az ellenkezője igaz. (Ha csak a könyv-piacok kínálatát vagy a világhálót nézzük a témakörben, már észrevehetjük ezt.) Mit? Azt, hogy az ember továbbra is szomjazó, éhező. Mert alapjában véve vágyakozó lények vagyunk. Az ember éhes és szomjas... akkor is, ha már megszerezett mindent, ami megszerezhető és elért mindent, ami elérhető ezen a világon. Teréz anya mondta annak idején, hogy itt Európában (Indiától eltérően) egy másfajta éhség van: az emberek itt a szeretetre éheznek.

Alapjában véve vágyakozó lények vagyunk mindannyian. Akár elismerjük ezt, akár nem. Az élet teljességére vágyunk. „*Bár ha nem is tudja, Téged vár minden...*” A Biblia szerint azért van így, mert ilyenek teremtettünk. Hogy Vele éljünk. Istenre vágyunk. Mert csak Vele lehetünk boldogok. Nyugtalan a szívünk, míg rá nem talál Istenre. (Augustinus) Míg vissza nem találunk Őhozá. Hogy vele éljük, közelében éljük életünket.

De vajon elérhető-e ez egyáltalán? El lehet erre jutni: a... *teljes* életre?

Mi úgy gondoljuk sokszor, hogy vannak rendkívüli emberek, akik erre eljutottak (Assisi Ferenc vagy Thomas á Kempis). Megadatik ugyan egyeseknek, de a nagy átlagnak ez nem adatik meg. Úgy gondoljuk, hogy az első keresztyének nagy, csodás, rendkívüli dolgokat éltek át, de mi már nem. Nekünk ma már nyilván be kell érünk kevesebbel. Az efézusiak is így gondolhatták. Mi már nem részesülhetünk ugyanabban, mint ők.

Az apostol válasza, az alapigénk válasza viszont erre az, hogy: De igen!

Nézzük meg ezt közelebbről: Ha a teljes élet elérhető, akkor hogyan érhetjük el?
Hogyan juthatunk el arra?

Hódolva – leborulva – imádva (14-15)

Elsőre talán – hallva ezt az ígét - arra gondolunk: Igen, a teljes életre úgy juthatunk el, ha ezért imádkozunk. Van is ebben igazság, de ha felületesen nézzük, annak az a veszélye, hogy úgy tüntetjük fel: nekünk kell valamilyen erőfeszítést tennünk. Teljes

életet szeretnénk, nézzük hát meg, hogy ezért mit tehetünk, és Gyerünk, lássunk neki!

Ám alapigénk tulajdonképpen egyetlen hosszú imádság. Ha jobban megnézzük, akkor ez a rész azzal kezdődik, hogy „Annak okáért meghajtom térdeimet az Atya előtt...” Az apostol leborul Isten előtt. Pál 2-szer fordult meg Efézusban, tudjuk. 2-ik alkalommal 2 évig volt ott, tanította őket. A szívéen viselte ezt a gyülekezetet. De most nem mehet el hozzájuk. Börtönben van, szabadságában korlátozva. És ott, a fogságban leborul Isten előtt.

Mi nagyon sokszor úgy gondoljuk, hogy majd akkor fogjuk tudni Istent teljes szívvel imádni, Vele járni, ha teljes lesz az életünk. Csakogy ezalatt sokszor azt értjük: majd ha minden tökéletes lesz. Nos, Pál a bilincsek és láncok között is tudta imádni Istent. Semmi sem akadályozta őt ebben. Én miért gondolom, hogy ez vagy az akadály az életemben?

A teljes élet nem azon múlik, hogy az éppen adott körülmények milyenek. Pál minden körülménynek között Istennek hódolt. Mert volt rá oka: az Ő megváltó tervéért, amit neki kijelentett, az Ő titkáért, amibe őt is bevonta. Kegyelmének gazdagságáért, hogy Ő az egész világra ki akarja ezt terjeszteni Krisztus által. Az evangélium minden embernek szól. Pálnak ilyen Istene volt, akiről tudta, hogy ezt az egész világra szóló munkáját elkezdte, és semmi sem akadályozza. Pál ennek az Úrnak szolgált, Neki szentelte az életét. Előtte hódolt.

Szomorkodunk azon, hogy sokan hátat fordítanak a keresztyén hitnek, kiürülnek a templomaink. Szeretnénk, ha mások is jönnének. Ám hiába hívogatjuk őket Istenhez, megtérésre, istentiszteletre, ha nem látják rajtunk, hogy ez a hit, amit vallunk, ez az Isten, akinek szolgálunk, boldoggá tesz minket. Hogy egyáltalán valamilyen változást hoz az életünkben.

Nem hiszik el nekünk az emberek azt, amit képviselünk, ha nem látják, hogy van valamink, amiért érdemes hátrányokat vagy hátratételt elviselni. Az apostolnak elhitték. Ő nem a meleg szobából, az íróasztal mögül írja ezt a levelet, hanem a nyírkos börtönfalak között. Könnyű ajánlgatni a hitet másoknak, a világnak. De a világ azt mondja: Mi látni szeretnénk, hogy te magad boldog vagy-e tőle?...

Teljes életet szeretnél? Nézd meg, kérdezd meg magadtól, hogy téged mi hajt? Mi motivál? Mi tesz minket boldoggá? A teljes életnek ára van. Kész vagy-e megfizetni ezt az árat? Pál nem vonakodott. Erre tette fel az életét, és ezért hitték el neki. Ez a világ sóvárogva várja az Isten fiainak és leányainak megjelenését (Róma 8). Sóvárogva vár a világ a teljes életre. De elege van abból, hogy olyanok beszélnek róla, akik apró semmiségek miatt sópánkodnak...

Teljes életre az jut el, aki Isten előtt teljesen meghódol.

Belsőleg megerősödve (16-17)

Bizonyára mindannyian találkoztunk már olyan emberekkel, keresztyén hívőkkel, akiken észrevettük, hogy életüknek van egyfajta kisugárzása. Nem tudjuk ezt megmagyarázni, de látjuk rajtuk, érezzük a közelükben tartózkodva. Csodáljuk a ker. mártírokat. Hogyan voltak képesek szembenézni a halállal, elviselni az üldöztetéseket. Vagy mint azéppen néhány hete elhunyt közismert holland (magyar származású) énekesnő, Bán Kinga. Rákos daganattal diagnosztizáltak néhány éve és alig 40 évesen távozott el, 3 gyermeket hagyva hátra... 2-3 héttel a halála előtt sok száz ember előtt még utoljára énekelt... Istenről.

Hogyan volt képes erre? – kérdezzük. Mi a titka? A (igénkben található) válasz egyszerűen így hangzik: az erő.

Lehet, azt gondoljuk, hogy ezekre mi aztán nem lennénk képesek. Nagy lelki erejük van az ilyen embereknek... Általában így magyarázzák meg, és így gondolkodunk. Csak azt felejtjük el, hogy ez az erő, ez a lelki erő nem valami velünk született tulajdonság. Ez nem a sajátunk, hanem ez kinek-kinek adatik.

A tanítványok, Jézus első követői is ugyanúgy gondolták: Ők is hús-vér emberek voltak, gyengék, esendők, féltek, elbátortalanodtak. Olyan jó, hogy ez (is) ott van a Bibliában. Ám a pünkösdi csodája, hogy beteljesedett az Úr ígérete: „*Vesztetek erőt, miután a Szentlélek eljön reátok, és lesztek nekem tanúim...*” (ApCsel 1,7-8) Pünkösdi kegyelme, hogy az önmagukban gyengék erősekké lesznek. Felbátorodnak olyan dolgok megtételére, amelyekre egyébként magukban képtelenek lennének. „*Isten minden óriása gyenge ember volt.*” (Elisabeth Elliot)

Isten arra hív minden embert, hogy teljes életet éljünk. Más szavakkal, hogy vele éljük életünket – úgy, ahogyan Ő mondja. Mi erre mit válaszolunk: Jó, de nem tudok úgy élni. Nem vagyok erre képes. Nincs hozzá erőm. Az Úr viszont mit mond? – Tudom. Ezért adom neked az ENYÉMET. Ezt jelenti a Pünkösdi. Az, aki meghalt a mi bűneinkért, megfizetett a kereszten, feltámasztatott a mi megigazulásunkért. (Róm 4, 25) Felment a mennybe. De ez nem megszegényedést jelent számunkra, nem azt jelenti, hogy akkor Ő távol van. Mi meg itt vagyunk a gondjainkkal, bajainkkal. Mert Pünkösdkor Ő maga jött el. Krisztus belül kerül, hogy Ő legyen erőforrásunk. Ő lakik mindazok szívében, akik hisznek Őbenne.

Az az Isten, akinek létét minden létező a világon köszönheti, a mindenség Ura elérhetővé tette önmagát a benne hívő gyenge emberek számára. Zsolt 27,1: Életemnek ereje az Úr, kitől rettegnék?

Ha teljes életre vágyunk, nézzük meg, miből táplálkozunk. Mert ahogyan egyetlen folyó sem képes feljebb emelkedni amaga forrásánál, így van ez a lelki életben is: Akkor tudunk felül emelkedni a jelen világon, és egyre feljebb jutni, ha Tőle nyerünk erőt felülről naponta. Ha ő táplálja életünket. *Meggyökerezve és megalapozva Krisztus szeretetében...* A fák gyökérzete valójában az égben van – mondja S. Weil keresztény filozófus. Valóban, ha jobban meggondoljuk a fényt, a meleget, a levegőt, még a vizet is – midnent, amire csak szükségük van, onnan fentről nyerik. Én vajon mibe kapaszkodok? Földi létem apró hajszálgyökerei mibe nyúlnak?

A teljes élet: erős élet. A titka pedig: az mennyben levő Úrral való, élő, állandó, bensőséges kapcsolat.

A teljes élet: Isten szeretetét látó és a szeretet által látóvá vált élet (18-19.)

Az, aki így él, annak horizontja kitágul. Sokat használják mostanában azt a kifejezést, hogy valami „*eye-opener*”. Azt értik ezalatt, hogy az ember egy új gondolat, felismerés által egyszer csak meglát, észrevesz valamit – ami azelőtt is ott volt, csak valamiért nem látta meg, (amit pedig látnia lehetett vagy kellett volna). Erre van nekünk mindannyiunknak szükségünk: hogy lássunk. Hogy többet lássunk. Lássuk meg, ami itt van. Jézus ígérete: „Meglátjátok a megnyílt egeket...”(János 1) Mert Ő megnyitotta azt nekünk. Előttünk ment a mennybe útnyitóul.

De az, hogy a mi mennybe ment Urunk megnyitotta a mennyet, nem csak azt jelenti, hogy mi tudjuk, hová tartunk és Istennél mi vár ránk. Hanem azt is jelenti, hogy **belelátunk** a mennybe. Bele látunk a mennyei Atya szívébe. Láthatjuk azt a **nagy-nagy SZERETETET**, amely abban a szívben van. S ami az Ő szívében van, azt Ő mind oda adta. Odaadta ennek a világnak. (Ján 3,16) Ezt a szeretet ránk pazarolta. Amelyet meg lehet tagadni, keresztre lehet feszíteni, ám akkor sem mond le rólunk. Ő így is tovább szeret minket, elveszetteket, bűnösöket, szomjasakat, éhezőket és vágyakozókat. Isten szeretete ilyen. *Mégis-szeretet.* (Gyökössy E.) A szeretet soha el nem fogy. Nem adja fel. (1Kor 13) Fel lehet ezt fogni? Szeret és keres. Nem hagy fel velünk. Míg meg nem ismerjük, és el nem hisszük, hogy rajta kívül nincs másra szükségünk.

Róma 5,5: Szívünkbe áradt az Isten az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által. Az, amire vágyunk mindannyian, az ITT VAN. Megismerhető és megtapasztalható valóság. A teljes életre nem is annyira mi jutunk el, hanem az jut el hozzánk. Csak engedjük, hogy **szereessen** minket Isten. Nem magamban egyedül jutok el erre, hanem a közösségben, ahol megtapasztaljuk. Ahol megéljük másokkal együtt. Ez a szeretet átfomál: mennyei emberkké tesz. Ezért adta Isten nekünk Krisztust: Hogy „bennünk is a menny legyen, mielőtt mi a mennyben” lennénk.

(20-21 v.) Túl merész kérdés? Túl nagyot kérünk, amikor ezt kérjük?

A teljes élet elérhető, mert Krisztus felemeltetett, felmagasztaltatott minden név fölött való az Ő neve. Isten jelen van ebben a világban, Ő ma is túlradóan munkálkodik övéinek az életében. Csak tudjunk előtte leborulni, tárjuk ki bensőnköt, adjunk Neki helyet. Ha pedig megtapasztaljuk hatalmát, amellyel életünket előre lendíti, akkor adjunk mi is ezért most és mindenkor egyedül Őneki dicsőséget. Ámen.